اعلان

ګرانو او قدرمنو لوستونکو پښتو ډاټ نیټ د دي کتاب سره ډیره خواري کړی ده او په ډیر عاجزانه طور ئي تاسو ته دَ مطالعي په غرض ډالۍ کوی د دي کتاب بي اجازت نقل کول ، چاپ کول یا زمونږ نسبت تري لري کول نه صرف دا چي اخلاقی جرم دے بلکي ډیر سخت منع دی

پښتونستان

پښتو ډاټ نیټ

Distribution ,posting or copying is strictly prohibited
without written permission of Pukhto.Net

Pukhto.Net

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دار او دلدار

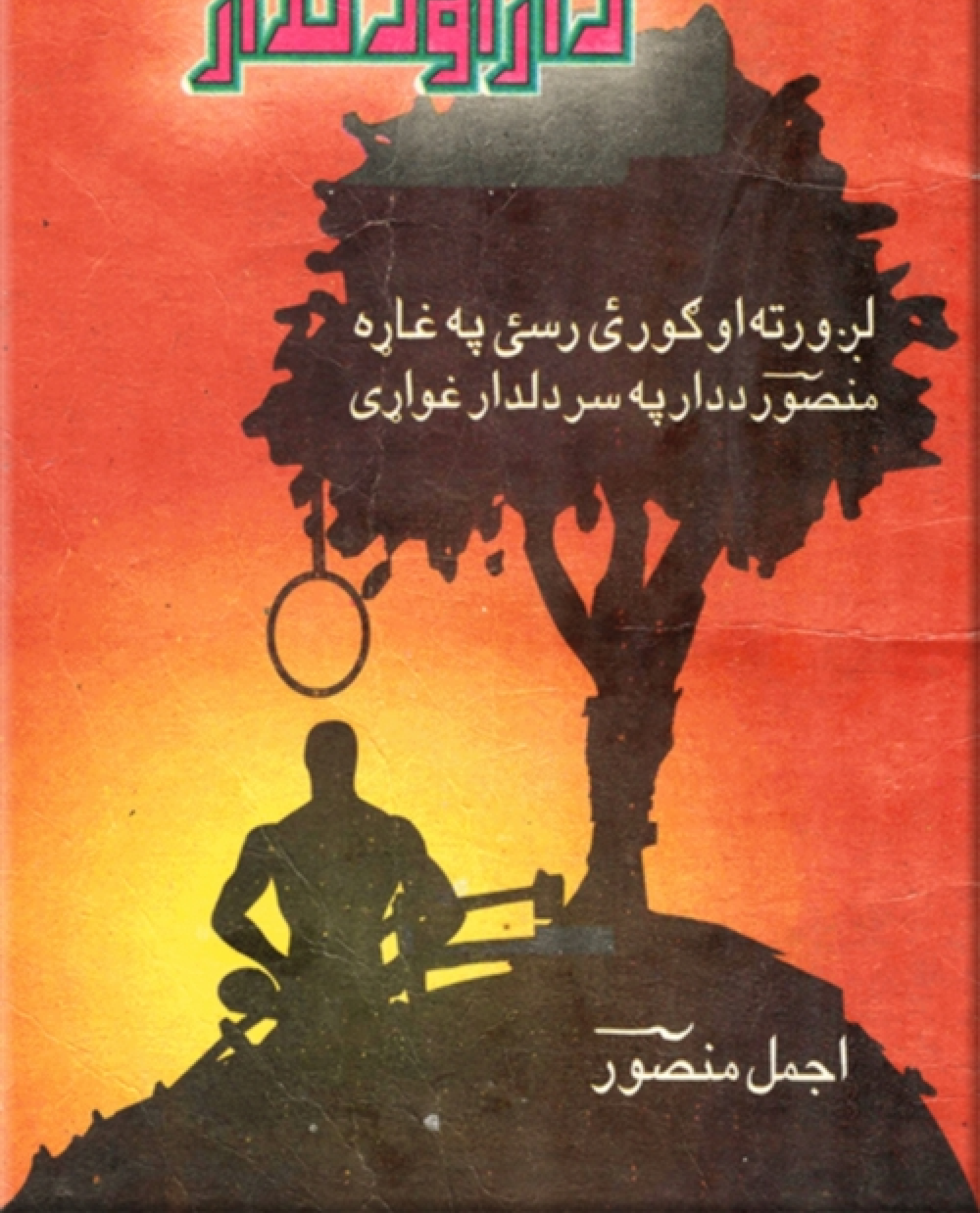

لږ ورته او ګورئ رسئ په غاړه
منصور د دار په سر دلدار غواړي

اجمل منصور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول حقوق په حق د مصنف محفوظ دي

د کتاب نوم ——————— دار او دلدار

د لیکوال نوم ——————— اجمل منصور

کتابت ——————— محمد رسول پښتو اکیډمي

سرپانه ——————— ذوالفقار علي بهټو (پرنسپل) د کوسهره

شمیر ——————— پنځه سوه

د چاپ کال ——————— نولس سوه اته نوي

قیمت ——————— ۳۰، روپۍ

خرونکي

کالج بک ډپو تورپی (صوابۍ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه

لیاقت تصور، صادق حسین صادق، امان الله راهي، شعیب ساکن.
جهان زیب سهیل - آصف خان خلیل، محمد اشفاق اشفاق، عباس
هوتي، مامون رشید رشید، پروفیسر عارف خټک او ابن یار یوسفزے.
دا هاغه ښاغلي دي چې زه ئې دې کتاب چاپ کولو ته رو پارولم زما حوصله
ئې یو په دوه کړه.

عطاء الرحمٰن زهیر - ابن یار یوسفزے

ذوالفقار علی دوسهره او سیدافضال شاه (سادات گرافکس لاہور) چې زما دې کتاب سر پاڼه
ئې هم جوړه کړې ده دې ښاغلو ما سره په دې کتاب کښې هم قسم مرسته
کړې ده.

ګران مشر نورالبشر نوید او ښاغلي همیش خلیل دي دواړو زما په
دې کتاب څو کوښې لیکلي دي. زه د دې پوره ته ذکر شوو ملګرو او مشرانو
سره د سید قیوم. افتخار احمد (کالج بک ډپو توپی)
د تولو غړو هم ډېره، ډېره مننه کوم چې زما حوصلې ئې او چتې کړې.

اجمل منصور

شهیدان (توپچه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

منصور ـ دار او دلدار

د پښتو شاعرۍ کښې بعضې زاړهٔ اصطلاحات د نوؤ حالاتو او واقعاتو په حواله دومره په تکرار سره بیانیږي چې هر څو که د غه اصطلاحات یا واقعیات زاړهٔ دي خو د نوي دور شاعرۍ په داسې انداز بیان کړي چې لوستونکي له خوند ورکړي ـ په د غه کښې منصور او دار په پښتو شاعرۍ کښې د حالاتو د قد غنونو د نفي کولو له پاره په شدت سره بیانیږي ـ

زمونږ د نوي دور یو ماشوم شاعر اجمل منصور خو په مجموعي توګه د خپلې شاعرۍ علامت هم دار او دلدار ګرځولے دے ـ او د غني خان د خپلې دې خطاب سره ئې ښځې انصاف کړے دے ـ اجمل له د منصور خطاب غني خان ورکړے دے ـ لکه چې هغه ورته ښځې د خپل دې شعر په آئینه کښې کتلې دي ـ

منصوره څه خو په دار او ختې
چې د آشنا راز دې ججرو له یوړهٔ

اجمل منصور په پښتو شاعرۍ کښې د دار او دلدار استعمال د علامت په طور کړے دے او هغهٔ ټوله شاعري مجموعي طور په د غه خیال رنګینه ده ـ زهٔ ځاني طور د اجمل منصور د لږ عمر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعرۍ په حقله دا په دعوه سره وایم چې دا ماشوم د حالاتو جبر د وخت نه وړاندې ذهني او شعوري طور بالغ کړے دے چې هغه په دا سې ماشوم ژوند کښې دومره ژور فکر لري۔ حالانکې دا جمل منصوبه د عمر هلکان فقط د کرکټ یا نورو لوبو شوق لري خو دا نباغلے د پښتو او پښتون وظیفه کوي یو ویښ احساس رسا نظر او پښتون شعور لري۔ زه دده شاعرۍ ته الهام وایم ځکه چې په دا سې عمر کښې دا سې آمد ته نور څه و نبیلے شي؟ زه د روایت مطابق د هغه شاعرۍ ته دعا نه کوم د هغه ژوند ته دعا کویم چې خدائے ورله ژوند ورکړي نو د برخه به روښکي۔

نورالبشر نوید

افغان کالونۍ پېښور

"ذوالجلال"

قبلو نکے د هر سوال دے ذوالجلال
بل څوک نهٔ دي ذوالجلال دے ذوالجلال

نهٔ د چانه دے پیدا نهٔ ترې پیدا دي
نهٔ بدلیږي په یو حال دے ذوالجلال
نهٔ په چا باندې یې کار نهٔ یې غرض شته
نهٔ سجدو ته مو لیوال دے ذوالجلال
هغه خلق په ژوندوني جنتیان دي
چې د چانه هم خوشحال دے ذوالجلال

د منصور د دار په سربه دا اوازوي
سیال یې نشته دے بې سیال دے ذوالجلال

ماښام مال

ځیل چوپال

۱۷-۳-۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د نوي کال سحره"

په پښتونکښې به غیرت، مینه او توان راولي
د رقیب خېلو په محلت کښې به خزان راولي

په ژبه کوګنګ دې شمه بل که درنه سوال اوکړمه
د نوي کال سحره ماله به جانان راولې

۹۲ - ۱۲ - ۳۱
ما څېګر مال
خپل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د مينې په محفل کښې چې داخل شوم
ايله اوس په انسانانو کښې شامل شوم

دا چې مخې اول ماته په ولاړه وو
نن يې زه د در کښې ولاړ يمه سائل شوم

ستا د مينې نه به زه څنګه لاس واخلم
ستا وفا وه چې د نيا سره واصل شوم

اوس د جانان کيله اوکړمه جانانه
زه د خپل ارمان په خپله چې قاتل شوم

د منصور په يارانې دې يقين اوشو
د دين په وخت دې جانانه را نازل شوم

۳ - ۱ - ۹۲
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ظاهره که په غم باندې غمجن زماجانان دے
والله چې بې وفا او دروغژن زماجانان دے

پرون مُسکے مُسکے وو د رقيب په خوا کښې ناست وو
نن خوا، خوا ته مې کښېني جوړ د پړ من زماجانان دے

د وخت قافلو راشئ يو تپوس درته کوُمه
د ستاسو خيټمنتسوب دے که خپګن زماجانان دے

ښيل عقل پرې تمام کړم په مطلب يې پوهٔ نهٔ شم
او ستاسو نظر په کښې لا يې فن زماجانان دے

منصوره چې يې کله په غزل کښې نامه واخلم
په دې خبره مانه ګيله من زماجانان دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه یار رضا شه نه زړه صبریږي
هر یو ارمان مې دلته قتلیږي

رولیدل دېر مې په میکده کښې
چې په لمن کې مونځونه کیږي

دا کوم انصاف دے وه ساقي جانه
څوک ورته ګوري او څوک مستیږي

په دې کښې هم لا ملګري وائي
زړګی کړه صبر چې هر څه کیږي

زړګي مې روچوي غمونه زور کړي
د نجیب مرګ چې ماته یادیږي

زما په خیالي جوړ لېونے شو
منصور یو ګوټ کښې ځانله ګوډیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ښکلے یار مې په نظر نهٔ راځي
دُنیا دې واخله چې دلبر نهٔ راځي

ډېر صبر او مې کړو په صبر نهٔ شوه
روژه مې تېره کړه اختر نهٔ راځي

پرون وعده یې د ماځیګر کړې وه
تېرې خورې شوې ماځیګر نهٔ راځي

ساقي و بُل داته چې دننه راشه
د مېخانې نه څوک بهر نهٔ راځي

په زړهٔ غمګین یم بې وصاله داسې
لکه چې شپې پسې سحر نهٔ راځي

د جانان غم لېونے کړمه منصوره
په ځان د دروغو مې باور نهٔ راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي جنتونه به بدل په شونډو
ملائکه خُله کښېنوه يوځل په شونډو

رشيد (۱) په مچ مجروح (۲) په سترګو ټيکی
هيڅ اوښه نه يسکه تکل په شونډو
په تخيل کښې لېونتوب را واخلي
کله مچ را مې شي غزل په شونډو
غاصب مې خُکه ګنهګار بولي
ما نه دے پاتې شيش محل په شونډو
پرون يې ما ته وښل خنبل ګناه ده
نن يې شراب څښله بهېدل په شونډو
غوښې زېګ شي په ما ورېښم
اجمل چې خُله بدم د اجمل په شونډو

۱- مامون رشيد رشيد ۲- مشتاق مجروح يوسفزے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د منت د ساقي جام دے
میخانې ته مې سلام دے

موږ د ژوند په ژرنده دل یُو
کهٔ ګور ګران دے خو ناکام دے
دا چې یو سبل پسې ژاړو
دا پښتو ده دا اسلام دے
په ممبر باندې چې ناست دے
هم ساقي دے هم امام دے
دا چې لاس کښې ئې جام دې
بوډا شوے جوړ خیام دے
اریانه چوک کښې زوړند دے
په منصور هاغه الزام دے

یار مقطع نه مخکښې ووې
د پاګل منصور کلام دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښکلي په لېمون کښې مې خيالات خواره واره شول
رول که لږ شان کم وو خو اوس زيات خواره واره شول

جانانه ستا دولت، زما غربت او د عشق په لار کښې
شي ګرانه به که د غه تضادات خواره واره شول
وطنه وايه څنګ به مې له تا نه زړګې بېله شي
ملګري چې مې ټول په امارات خواره واره شول
ماوې يار نه به يو، يو سوال کوم چې سبا شي
بيګا چې په مازغو کښې مې سوالات خواره واره شول
ما بڼې مې اباسين ته په سترګو کښې داسې ووې
تنها شوم چې ټول ښکلي په سوات خواره واره شول

جانان به ئې هم اوري هم بې وائي په سرو شونډو
منصوره که نړۍ کښې دې ابيات خواره واره شول

پېښه ۹۳ - ۳ - ۲۴

خپل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

مانه چې ځان ستا په جمال کښې ورک شي
لکه د ستورې نور هلال کښې ورک شي

تسبې د لاسو نه چې او غورځېږي
زاهد د مستو حورو خیال کښې ورک شي
زما زړګې څه لېونې غونډې دے
یار سره هم په قیل وقال کښې ورک شي
یار مې رقیب ته وئې پروا مه کوه
دا لېونے به پشکال کښې ورک شي
ستا د جلوې د لیدو تاب نه لري
کنه مشین دې په وصال کښې ورک شي

د چا ځنګل ورېل کښې نه دوکېږي
منصور د غونډې زنې خال کښې ورک شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چا زلفې لوٌ یول هم فنکارې ده
د چا شونډې ښکلول هم فنکارې ده

د حسینو ژړول هم فنکارې ده
د حسینو خندول هم فنکارې ده
تش دا نه چې ارمان اووژنې فنکار شي
د انځوبونه تښتول هم فنکارې ده

ګوانه دا ګورې د هر چا ړزده نهٔ دي
بلا زړونه دړدول هم فنکارې ده
یا رب بېګاه خندا کښې ووئېل منصوره
ستا په شان غزل ليکل هم فنکارې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانه د کلي ما څېګر پاتې شو
هغه منګي هغه ګودر پاتې شو

څنګه منزل ته زر ور ورسېږم
چې نیمه لاره کښې د سېر پاتې شو
آخر پښتون یم مېلمه څنګه وشرم
د یار غم کور کښې د څېګر پاتې شو
اشنا زما د سره کوز نهٔ کړلو
د عشق بېړۍ مې په سر پاتې شو
هسې نه خلق پرې خبر شي سبا
ستا د کور خوا کښې مې څادر پاتې شو

پاګل منصور په جانان هرڅهٔ بائلهٔ
تش د لفظونو جادوګر پاتې شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ورتلو یم خو د را تلو نهٔ یمه
ځکه د یار چم ته د تلو نهٔ یمه

اختره پیام کورے په ما را نهٔ شي
لا د اغیارو د سیالو نهٔ یمه

سترګو مې سترګو نه شراب څښلي دي
ساقي عادت دې د پیالو نهٔ یمه

څله مې سورے اوس په ګټو اولي
اوس دې د ذرهٔ نه د وتلو نهٔ یمه

منصوره ما باندې ازمېښت مهٔ کوه
ستا په شان دار ته د ختلو نهٔ یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بس که د وفا سند رې مه وایا
چپ شه بې وفا سند رې مه وایا

یو ځل مې د زړه نه زوبا سلې دے
بیرته د اشنا سند رې مه وایا

دا مې سرمایه ده د دې سترېي ژوند
څه وایې چې دا سند رې مه وایه
غلې شه ساه واخله په تول کلې کښې
جوړه شوه غوغا سند رې مه وایا
خُله مې ماته بنه ژبه چاړې د بنه ده
یادوې چې زما سند رې مه وایا

نن ګل مخي دا سې وې منصوره چې
تماکر مه رسوا سند رې مه وایا

(c) ketabton.com: The Digital Library

مانه زړې ګې د سترګو رپ کښې ورک شو
دا لېونے د سترګو رپ کښې ورک شو

زما د کلي ښکلا پاتې نۀ شوه
ګودر منګے د سترګو رپ کښې ورک شو
چې زما برېتو سره رونخښتلو
ستا مېخکے د سترګو رپ کښې ورک شو
بېګاه چې ما پرېڼه خُله کښېښوده
سُور اتڼګے د سترګو رپ کښې ورک شو
يار مې لا ګُل زلفو کښې اېښے نۀ وو
چې پسرلے د سترګو رپ کښې ورک شو

چې ما منصور د ځانه خوبڼ ګڼلو
هغه لالے د سترګو رپ کښې ورک شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونډې دې مهٔ چيچه غاښونو کښې پاګل به مې کړې
سپوږمۍ مخ پټ نکړې لاسونو کښې پاګل به مې کړې

کله زغمې شم ستا خندا د رقيبانو سره
بيا راله مهٔ راځه خوبونو کښې پاګل به مې کړې
راته په خط کښې د اغيارو ذکر څهٔ له کوې
پردي وطن پردو ښارونو کښې پاګل به مې کړې
دومره عادت دې کړم جانانه چې کمې رونهٔ کړې
په خپل ستم خپلو ظلمونو کښې پاګل به مې کړې
زړګيه صبر دې منم خو دا زما واوره چې
ګلونه هېر نه کړې دردونو کښې پاګل به مې کړې

ساقي منصور يمه شراب غواړم خمار غواړمه
راته روبهٔ ماچوؤ جامونو کښې پاګل به مې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم
"ګل"

ته مې د زړګي ګل يې
ته مې د پټکي ګل يې
مانه ورکېدے نه شې
ته د پسرلي ګل يې

ستا وُنه چنار چنار
ستا ژوندون خمار خمار
ستا خندا بهار بهار
زړهٔ زما بيمار بيمار

ته د ليونۍ ارمان
ته د ليونۍ ګل يې

څوک دې زلميتوب کوي
څوک مې ليونتوب کوي
زړهٔ په زلفو خوب کوي
سترګې مُسکيتوب کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونډې دې غوټۍ غوټۍ
یاره ګلابي ګل دې

سرې شونډې انارلرې
ګل ورین رخسار لرې
تور اوربل تار تار لرې
غاړې باندې هار لرې

ما منصور دهوکه نه کړې
وه ګله واقعي ګل ئې
ما نه ورکېږې نه شې
ته د پسرلي ګل ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پچې مې په ښه نه راځي
نوم يې په خله نه راځي

ما درته ووې کنه
مړه هغه نه راځي
هغه معلوم دے ما ته
په نيمه شپه نه راځي
مونږ ه قتل ساندې وايو
مونږ له تپه نه راځي
ياره کله هر څه ووے
ماله غصه نه راځي
پښتنې به مې ماتې شي څو
ستا په کوڅه نه راځي

منصوره ستا په ورانديې
خدا ښکو کيله نه راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساه

چې دې وینم ویلې کېږم چې دې نه وینم سوزېږم
زه ترکومې په سوزېږم زه ترڅو به ویلې کېږم

زه د ژوند او مرګ په داسې بریدولاړیمه زړګیه
که ساه اخلمه قتلېږم، که ساه نه اخلمه مړ کېږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

"حسین جنت"

نن بۀ هر یو چوپال سوزي
نن بۀ هر نیکه ژړېږي
هره پېغله بۀ سرتوره
د سرتاج په کټ غورځېږي
د مور پلار په مخ کښې یاره
زوی په سرو وینو لمبېږي
چې د کوره وتې نۀ وه
هغه پېغله سرتورېږي
پښتون ورک پښتون تالا شۀ
د نجیب سنګر ورانېږي
خدایه ولې، خدایه ولې
په موږ دا ظلمونه کېږي
د دوزخ په سرو لمبو کښې
دا حسین جنت سوزېږي
هر ځای چغې دي سورې دي
زما هر چوپال ورانېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ګُل وطن شو خاورې

ګوډۍ هاغسې چلېږي

زلمي سره ښار سره کېښي

خپل وطن ته واده کېږي

نهٔ خو ډول شته نهٔ سُرناشته

نهٔ زما پېغلې ګډېږي

رقیب په ساز شو نو

پښتون هر ځاے تالا کېږي

نو خدایه ولې، خدایه ولې

په موږ دا ظلمونه کېږي

د دوزخ په سرولمبو کښې

دا حسين جنت سوزېږي

پېښور ۹۷-۳-۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختونو د سِتم په لاس وهلي یو مونږ دواړه
حسینو په دردمن زړهٔ دردولي یو مونږ دواړه

هر چا زمونږ په غم د خوشحالۍ ټمبل وهلے
د هر چا په خفګان تل ژړېدلي یو مونږ دواړه

رېبار رو ما د یار د کوڅه پرېښودې نهٔ ده
رقیب کهٔ د جانان چم کښې کنځلي یو مونږ دواړه

زما مخکښې جانان ته د جانان په مخکښې ما ته
کنځل مهٔ کړه یو بل ته نازولي یو مونږ دواړه

تش نوم مو یو شان نهٔ دے په کردار کښې هم یو شان یو
منصوره یار له دربا ندې ختلي یو مونږ دواړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلقو شراب څښل تا توبې اوویسته
څکه ساقي د میکدې اوویسته

زه دې خبر نه کړم دوا لو تلې
څنګه په چل چلکښې دې پښنې اوویسته

شیخ چې د ترکو په محفل ورګډ شه
وګوره غاړې نه ئې تسبې اوویسته

غربته روک شې دلاسه هغې
راته د لاسونه کړې اوویسته

تا به منصور غوندې په دار اوځړې
که دې جانان جانان نعرې اوویسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

مابڼ

وه د کالام غېږه کښې لوے شوي يه
خوب وینم که ته وے چې مابڼ ته ځو

جيب کښې يو پيسه درسره نشته دے
هسې تش په خُله وے چې مابڼ ته ځو

زهٔ درسره لاربانډې قدم ناخلم
څنګه ته لا څهٔ وے چې مابڼ ته ځو

څنګه دې ښځنې نه ګوګله شوے ئ
بيا به راته نهٔ وے چې مابڼ ته ځو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا وښېل چې په سینه کښې مې ګوګل دے
دا ګوګل نه قتل ګاه ده سور مقتل دے

ته پرون سیرې کړېوان چې چم ته راغلے
چا وښېل چې ستا محبوب چا وې پاګل دے
پښې چې ستړې شوې نو زړه ته ئې وښېل چې
ستا منزل ته زړه لا نور څو مره سزل دے
ستا بنا ئست نو ورځ تر ورځه سېوا کېږي
زما عشق خو د غربت په ژړنده دل دے
زلميتوب ته د سرو شونډو ارمان پرېږده
دې ارمان مې ایله اوس اخستے پل دے
دا سې کس سره په لار باندې روان یم
چې د حق غو بنتنه کړمه وائي غل دے
د غزل دېر مخ تګ دعوې ار څوک دي
د غزل ژوندون په چا باندې غزل دے
د منصور غوندې په دار څوک زوړنس نه شول
دېخوا نه اوس د عشق قانون بدل دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

جټ یمه ساده یم کلیوال یمه
ته د شیش محل زه د چوپال یمه

ټولو ته یو شان ټول را ته یو شان دي
ستورے یمه نمر یمه هلال یمه
اوسه پورې چل د وتو سنه راځي
زړه چې اخته کړے په جنجال یمه
اوس مې ماتې او سنله پوهه شوم
یاره باکماله یې بې کماله یمه
پاڼې مې غیرت د تاریخ ډکې کړې
نر یمه پښتون یمه ننګیال یمه
سر بېر، ګرېوان سیرې پښې ابلې پښې
ستا مینه کښې داسې په بد حال یمه

اوکړه ما منصور باندې زمینت ګله
ستا د پاره دار باندې خوشحال یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوے کال دې مبارک شه

اوس په تلو کښې راغور ځېږي
قدم اخلي ورته وېښ ږي!
د جانان وېښته سپينږي
کال په کال چې بوډا کېږي
زه به خندګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

د ګوسنه ماشو مانے
د بچي وسه د خوارانے
چې دوډۍ پسې ژړيږي
چې يې خله نه راټولېږي
زه به خندګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

چې پالش پالش نغري کړي
ماله زړه زړې زړې کړي
په مخ اوښکي يې بهيږي
د چا زړه يې نه خوږيږي
زه به خندګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا نرۍ نرۍ چاچې

دا وړې وړې پاڅې

د غنې نه چې دېښېږي

په جاموکښې نه ځېږي

زهٔ به خنګه ورته ووېم

نوې کال دې مبارک شه

دا چې ناست دے په بازار کښې

تولې خېږ په لويه لار کښې

څوک د دهٔ په حال خبرېږي

چې په دهٔ به څهٔ تېرېږي

زهٔ به خنګه ورته ووېم

نوے کال دې مبارک شه

نوے کال چې رارووان دے

دې کښې مانه يار روان دے

يار چې مانه جدا کېږي

ورپسې مې زړهٔ خوږېږي

زهٔ به خنګه ورته ووېم

نوے کال دې مبارک شه

د منصور زړګے پاګل دے

د چا مينه کښې ګهائل دے

دم درود برې نهٔ چلېږي

چې په يار پسې دردېږي

زهٔ به خنګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې مې زړګي ته رانږدې جانان دے
په شانتې سپین د فالودې جانان دے

زړګیه بس که دومره مه خوږېږه
غنچې کښې د لبنې شان مودې جانان دے

چې دې د زړه درځ طبیب نه شولو
زما په خیالې بې فائدې جانان دے

پرون یې ماته وئیل را به شمه
نن شوه معلومه بې وعدې جانان دے

منصوره داسې ساقي جانان وویل!
مُلا د خوارې عقیدې جانان دے.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که مستي مې راو ستلې شي بهار کېږي
د زړه کې وېښې به راونولم ګلزار کېږي

ستمګره یاره کله به لا درومې!
تورې د سترګو مې سپینې انتظار کېږي

شهزادګۍ د شپېره غونډ به ما خبر کړې
د یوسف پشان به حال شوم کړمار کېږي

که زمونږ کلي کېږي داسې محل نشته
چا سپیا کې دي تېلې ستاسو نبار کېږي

ما ته یودي لېونی یمه منصور یم
فرق نه کوم په دار او په دلدار کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چپ به شم زړګيه اوس به څه وايم
چاچاته حالونه به د زړه وايم

بيا جوړې رقيبو لمسولے دے
يار باندې مې بد لګي که ښه وايم

زه چې ستا غمونو لار کښې پرېښودم
اوس به کُله چاته پښتانه وايم

سرې وينې رواني مې د زړې شي
چاته چې داستان د بېلتانه وايم

څوک چې پردې زړه کښې خبرې کړي
زه منصور هغو خلقوته مړه وايم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پتا به او لیکم رنګین غوندې غزل سپرلیه
زموږ په سیمه باندې بیا راشه یو ځل سپرلیه

ستا په ورتګ باندې محفل چې سپېره شوې وُ تېر کال
راشه رونبانه که نن بیا هغه محفل سپرلیه

که وي ساقي، که جام، جانان وي بې لتا سپرلیه
والله چې نه کوي قرار پکښې ګوګل سپرلیه

په کوم محل کمو ما ښو کښې چې ستا هوانه لګي
خاورې دې شي هغه ما ښې هغه محل سپرلیه

پرون ربباد چې راله ستا د راتلو زېرې راکړو
لا یم تر او سه په انتظار باندې اجمل سپرلیه

د آزادۍ په ورځ   ښته ۹۳-۸-۱۹   اجمل خیل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

هله پوهٔ به د رقیب په چل او ول شي
چې داخل زما جانانه په مقتل شي

تا ته هله به د بل احوال معلوم شي
چې سورې د ننه په ګوګل شي

اې صابره ته به څنګه صبر اوکړې
چې په ټوټو، ټوټو کېږې د زړهٔ غل شي

ملا جانه تا ته هم به جنت هېر شي
که اوده چرته د ښکلي په څنګل شي

ته اجمل پوره اجمل نهٔ يې اجمله
ته اجمل به هله شې چې سم اجمل شې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ منصور په زړهٔ ملال یمه د ترکو
هم په طمع د وصال یمه د ترکو

عاشقي کښې به څوک کوم یو سوال وکړي
زهٔ منر سنګې د هر سوال یمه د ترکو

دنیاوي کار سا نه نهٔ کېږي یارانو
چې ا نښتې په جنجال یمه د ترکو

بچې په مخ ئې د ویښتو خطونه راشي
دېر خندهٔ په د غي حال یمه د ترکو

داچې ماراجمل د څان په خوا کښې کښېنه
محلتې او کلیوال یمه د ترکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړګی غواړي لال غونچې مې وکښي اوسبدل
نور نه کېږي زمانه زیاد وکښي اوسېدل

پرواه مه کړه زړګیه که د ا سخته پتا راغله
حسرت مې دی دیار تورو ګمڅو کېښي اوسېدل
روکېږه مُلاجانه نور دې نه زور د وعظونه
د یار سره کوُم به مېکدو کښي وسېدل
له ترس په ما اوکړه غنم رنګیه جانانه
ترڅو به زه کوُم ستا په کوڅو کښي اوسېدل
مظلوم باندې چې ظلم ته غیرت وایې ملګرو
حُم نوُر نه کوُم د لته پښتنو کښي اوسېدل

منصوره لیونیه ځان په یار باندې قربان کړه
که غواړي د منصور په شان زړکوټي اوسېدل

یادګیرنه: دا غزل ما د تې وي پروډیوسر مسعود شاه صیب
طرخه: اے عشقه زړهٔ مې خوښ کړل په سُرمو کښي اوسېدل په طرخه
لیکلے دو –
نیټه ۱۹۹۴ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کښېني دا سې بېل چې ځان له يار کړم
ستا نه نۀ شم صبر به له ځان به خوار کړم

دا زما کم عقلتوب نۀ دے نور څۀ دي
ښکلے يار مې تل تېښ باسي زۀ اعتبار کړم
رنګ مې زيړ وي ښېني مې رپي په بد حال يم
ستا په ورانډې ګل مخيه چې ګفتار کړم
چې يوځل واڼي زما نامه وا نغلې
لږ نے يمه بيا هم دلدار دلدار کړم
پروں تۀ هم زما مل وې ماسره وې
فتوى ګره نن دې ولې ګنهګار کړم

منصور دې باندې خوشحال يم تۀ ګرم نۀ يې
چې نړۍ کښې دې د ښکلو توبه ګار کړم !

(c) ketabton.com: The Digital Library

څۀ پیکه غونده کښې شپه ده
څو یار څوا کښې دے خوږه ده

ستا د زړۀ نه به او نۀ ځې
زما مینه پښتنه ده !!
ځم ورځم د یوې بلوه
ستا فرقت کښې شوګیره ده
زما خُله کښې د یار نوم دے
رود شېنخ په خُله توبه ده
زندګي زموږ نه څۀ ده
یو غزل دے یو ټپه ده

یار دې راسنۀ کړلو ربه
د منصور دغه ګیله ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے زما زړۀ زما ځیګره څۀ شوې
زما د زړۀ نه ناخبره څۀ شوې

زۀ خو ژوندے یم ستا د مینې په نوم
د پیاکې مینې نه منکره څۀ شوې
په هغې لویه ورځ به اورکښې سوزې
وه د مونځونو سوداګره څۀ شوې
صبا به ص ځائے کښې دا چغې آورم
اخر د لفظونو جادوګره څۀ شوې
ښشته دے پېغلې نۀ منګې په ترخ کښې
زما د خوار کلي ګودره څۀ شوې

چې دې زما په زړګي لوبې کړلې
واۍ منصور چې ستمګره څۀ شوې

میاشتنۍ لیکوال
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه بیا څه کوم د روم و شام ښکلي
خوا کښې چې مې وي د بټګرام ښکلي

چې مو تېره چا سره یاري نه کړي
دا سې اموخته شول د اسلام ښکلي

ما سره که تا یاري پالـلي وه
اوس به په دنیا نه وو بد نام ښکلي

مونږ خو په کنځلو کښې هم نه یادیٔ
نور خو کوي هر چا ته سلام ښکلي

دا چې وعده او کړي بیا یې ماته کړي
دا منصوره دے زما د قام ښکلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

"زما ژوند"

زما نه نور زما د محبت پښتنه مه کړئ
پتنګ په شان مې سوزېږ وکښې مې ژوندون دے

د رقیبه که هر څه او کړې صبر ولے مې ترې نه شي
د دې کوڅو ملنګ یم د دې کوڅو کښې مې ژوندون دے

زما د لېونتوب به درته څه او وېیم جانانه
نه مړو کښې حساب یم نه ژوندو کښې مې ژوندون دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ ئې شم چې ورکولے هغه شے غواړي
مانه مې زړګے د چا زړګے غواړي

اوس به ښهٔ په زړه مزدوري کوُم
ګُل چې اوسېدو له کور کے غواړي
دا ستا په دولت ستا په محل نهٔ ده
مینه صفا زړهٔ صفا تندے غواړي
وینه د زړګي دې پرېنه اوشیندې
څوک چې په خپل کلي کښې سپرلے غواړي
څنګ به یارانه ورسره اوپالم
هر ماښام چې خوله کښې انګے غواړي
سل ځله مې اوباسهٔ د زړهٔ نه خو
نهٔ صبرېږي بیا هغه سړے غواړي

زړونه يې ورله ټول خاورې ایرې کړلو
اوګوره منصور ته بیا هغے غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا په یاری کښې بلا زړونو لمبې واخستلې
د بلا خلقو ایمانونو لمبې واخستلې

ځان ته په کمه خوله مالیار وایي زه بوټی نه شوم
چې دې گلزار کښې سروگلونو لمبې واخستلې
ته خپل محل خپلې ماڼۍ کښې خنگ خوشحاله اوسې
زمونږ د خوارو گریوانونو لمبې واخستلې
په تاسو هیڅ نه کړي اثر د بیمارې درده خلقه
زما کابل کښې چوپالونو لمبې واخستلې
مخ په نقاب کښې پټ وه ناترسه ظلم مه کړه
ستا په لیدو څو نظرونو لمبې واخستلې
ستا د وصال په طمعه طمع په ما څه رونه شول
په ثوبل زړه کښې پرهرونو لمبې واخستلې
چرته به ناستې وې قیصې د درخانۍ به کوې
کوڅې به پرتې دي تنورونو لمبې واخستلې

عجیبه کار دې چې په تا هډو اثر نه کوي
د منصور آه سره دارونو لمبې واخستلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځومره ساده توب کښې دې هوښیار کړمه
ګله ! تا د ښکلو توبه ګار کړمه

راشه چې نن دا خبره پېښه کړو
زه به دې تر کمې انتظار کړمه
ما ته جوړ د پاسه پاګل نشته دے
تل په غم رنګوچې اعتبار کړمه
کمه بې رُخي ئې درته اوستایم
کم، کم ستمونه به ئې شمار کړمه

ما ته ئې خپل ګناه په ګوته نه کړلو
زه منصور ئې بې ګناه په دار کړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونے يم ماپرې کړے اعتماد دے
خبر نهٔ وم چې بُلبُل نهٔ دے صياد دے

بې له تاڼه سکه کور بغير د مُوره
ستا په سرخوې د زړهٔ چو پال آباد دے
زهٔ چې ستا کوڅې ته راشم په قرارشي
ويرژړلے زړهٔ مې هرځاے کښې ناښاد دے
چې دا نهٔ وي پښتو څهٔ پښتانهٔ څهٔ کا
پښتنوکښې نحو د کار شے اتحاد دے
هيڅ اثر پرې زما آه و فغان نهٔ کړي
زما ځکښې زماچل اشناشيدا د دے

وه رېباره نن پاکل منصورته وايه
ستا دلاسه مې ژوندون تباه برباد دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخر به شي په ځيلو کړو پښېماني قاتلانې
ترڅو به ارمان وژني قاتلانې، قاتلانې

نازونه قاتلان او اداګانې قاتلانې
ژوندے ارمان مې وژني خنداګانې قاتلانې

منت د رته کوم ګورے له مانه لرې نهٔ شي
زړګے مې خوښوي ستاسو پشانې قاتلانې

اثر پرېښته ګلابه زما آه فغان نهٔ کړي
بوځې مې قتلګاه ته بې ايمانې قاتلانې

منصور د دار په سر چغې وهي او داسې وائې
د دې نه سوا نشته سزاګانې قاتلانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نادان زړګي مي ستا دين ار غواړي
بيا سوزېدهٔ په سُور انګار غواړي

مُلا صيب شا به دم درود روښايه
نيسل د تورو زلفو مار غواړي

سترګي يو څهٔ روزړګي مل څهٔ وائي
زړګي قرار سترګي خُمار غواړي

په غوښتو نه په رخستو به کېږي
څوک چې په خپل کور کښې اختيار غواړي

لږ ورته اوګورئ رسئ په غاړه
منصور د دار په سر دلدار غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دزړه په کور کښې مې لټولې ګله چرته کښې وې
ما د خپل درد سندرې کولې ګله چرته کېنې وې

ستا په سرو ایه ما د کوم ارمېښت نه تېښته کړې
دنیا مې نه ته مې خپلولې ګله چرته کښې وې
ټیکه بنګړي پانزیب مې واچول وربل مې خوړ شو
ماته راستولې وې همزولې ګله چرته کښې وې
قسم د مینې په پاکیزه مقدسه نامه
ما په قدم، قدم یادولې ګله چرته کښې وې
زه بېونے ووم د وفا په مطلب څه پوهېدم
جامې مې ستا کوڅه کښې شلولې ګله چرته کښې وې

منصوره پرېښه ده د یوې خبرې راکړه ځواب
چې په ما یې خاورې امباروې ګله چرته کښې وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چې نه دې درځي خواله غټې سړے دے
خوارزړګيه جوړې ستا خوښ شوے دے "دے"

د جانان مخ ګلستان بریت يې ازغي دي
د ګلاب په شان يې بو يو اسنګے دے

پښتون یاره د دې خبرې مه کړه
وخت په منډه رانه زغلي ګړندے دے

څه که عمر يې اوويا کلونه تېر شه
لا څو فکر د بزمي بابا زلمے دے

زما بدي شي او خوا ته مې کښېني
دا منصور څو عجيبه شان لېونے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکرو بس کړئ د وفا سندرې څله وائ
دلته د مینې او ښکلا سندرې څله وائ

زه خو زړه سټړے یم یارانو په قلارۍ پرېږدئ
ماته د جام او د مینا سندرې څله وائ

په داسې رنځ باندې اخته یم چې طبیب جانان دے
د درد، پرهر او مسیحا سندرې څله وائ

رندانو نوش کړئ سر مې خوږ مازغه مې مه خوږوئ
خمار، خمار یم د آشنا سندرې څله وائ

زما په ژوند چې منصور نوم په تاسو بنه نه لګید
زما په مرګ باندې زما سندرې څله وائ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غنم رنګې دې که تور دې او که سپین دې
ماته هر یو د یوسف پشان حسین دې

دا ژمونږ د باغ غوټېد په فریب وژني
د مالیار لباس کښې را غے نوګل چین دې
څه پرون نو باران لا روه کښې کړې
اے ربباره نن به را شي اسمان شین دې
خاورې ژوند کښې د مستۍ سندرې وایم
دا سبق راته بنود لے اباسین دې
ما پرون وېل چې نوم به مې ترې هېر شي
لا تر اوسه ورته یاد دے یار ذهین دې

د اشنا د خلې کنځل ته چرته رسي
که غزل د منصور هر څومره رنګین دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانان په ستر شو د کوره بهرنۍ را وځي
که د رقیبو د پېغوره بهرنۍ را وځي!

ستا اواز پېژني پېښې د ملنګۍ مه کوه
روک شه رقیبه سپکه سپوره بهرنۍ را وځي
د ښار مانېځه د لوګو ډک بازار زمانه ښکي
هغه د ښار د لوګو شوره بهرنۍ را وځي
زما مثال ښکه د مرۍ دے د یار مینه کښي
سرے په خپله د خپل کوره بهرنۍ را وځي
دا یو وېشتمه صدۍ څه که دوه وېشتمه راشي
خو پښتنه کورے سرتوره بهرنۍ را وځي

ساقي وېل چې دا منصور راته پاګل ښکارېږي
په رضا څه کوي په زوره بهرنۍ را وځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم مې ارمانونه ستا کاته وړي
هم مې ستا قاتلې سترګې زړه وړي

خدائے خبر په روئې باندې چا څه اوکړل
ګوره پښتنو ته پښتنانه وړي
تا چې مې یادونه زړه کښې وو ژړلے
کوم پښتون په کور میلمانه وړي
تا که د زړه راز ووے په دار شولے
ما به هم د یار په طرف تله وړي
تا ته ګناه نشته دے پروا مه کړه
ما نو د اخپل زړه د اخپل مازغه وړي

څه کنه هغه نو انا الحق ووې
ما څه کړي ما منصور په څه وړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سمن"

د انور سید چراغ لور

خدای دې لویه کړه بلبلې
مور او پلار ته نازولې
د طارق په مینه مستې!
د بخښو د زړه غندلې!
د بابا په څنګ کښې ته هم
فرښتو نه ښکلې ښکلې
کاش که ستا په شانتې ګل هم
زما کور کښې اوسېدلے

اے روښې اے نازنینې!
اے سمن اے ګل رنګینې
ته په خپله یې مڅکه پېنه
بیا جامې مه اچوه سپینې
د بابې د زړه قرار یې
د انور د بدن وینې
کاش که ستا په شانتې ګل هم
زما کور کښې اوسېدلے

(c) ketabton.com: The Digital Library

بخښو تا ته خوشحال به یې

چراغ ستا نه چاپېر بري
ګلان ستا په خوا کښې خاندي
سپرلې ستا خو ته ګډېږي
اے سمن دهر چا زړه کښې

بس دا یو حسرت وسېږي

کاش که ستا پښانتې ګل هم
زما کور کښې روسېد لے

ته یو ګل یوه غوټۍ یې

یو حسینه لوټکۍ یې

د حسینو نه حسینه

د رنګ کلي شهزادګۍ یې

ستا خندا سره سپرلے شي

څه عجیبه بنا پېرۍ یې
کاش که ستا پښانتې ګل هم
زما کور کښې روسبد لے

اے زما د زړه مسکرې

اے سمن اے جادوګرې

ستا تصویر د مینې جوړ که

اے د مینې انځورګرې

ستا منصور په تا قربان شه

اے رونېرې اے جادوګرې

کاش که ستا پښانتې ګل هم

زما کور کښې روسېد لے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي ښوابزهٔ ځوابزهٔ مې د قیصې خلق
څهٔ رنګ دي لا ستا د ښبارۍ خلق

تا چې مې رېښې رېښې ګرېوان ګنډهٔ
وو به تماشه ټول د محلې خلق
تهٔ چې ماسره په څنګ کښې اودېږې
یم حیران په څهٔ اخلي لمبې خلق
یو رقیب ښونهٔ دے چې به پوے شي
څنګ به پوهوم دې د کوڅې خلق
یو ارمان ئې دوي له پوره نهٔ کړلو
څله کړي خدایا نو ته سجدې خلق
دا راته د حورونه ښوابزهٔ دي زیات
دا زما د کلي بې اسرې خلق

مرګ نه د منصور روستو به اوګوري
هر ځائے کښې ئے روستائي نغې خلق

وخت تېرېږي نه خپل کور کښې په ترخې خُلې
شي تمام جهان خوږ لے په خوږې خُلې

هر يو کس به ستا د ظلم مخ نيوے کړي
وه ظالمه ته به چا چاله تېرې خُلې
آه زړګيه تا ربشتياوې زه پاګل وم
چې د سوکه نه سمېږي داکږې خُلې
د انصاف طمع به څنګه تربنه اوکړو
چا چې کړې زمونږ په وينو باندې سرې خُلې
زه د لادو بادو پرېوتم زړه مست دے
نه هېرېږي مې سرې شونډې او وچې خُلې

چې ښاسته ګلاب مستي کړي زړه کښې وايم
کاش چې ښکل ئې کړم منصوره په دې خُلې

"لږ شانتې صبر اوکړه"

نن تور کارغه چې د بلئ د پاسه کان کان کول
نن چې ستړکې مې خوړلې د درشل د پاسه
سات خه پته وه جانانه چې به ته را درومې
ما خو نه سرده ګومنځ کړې نه مې لاس وینځلي
زه خو لا هاغسې د بوال باندې څوپیا کې تیم
خوږه جانانه د وفا په خاطر صبر اوکړه !!
ته ورشه کښېنه د چنار لاندې شپېلۍ غږ وه
زه به جامې اووینځم ځان له به ګمخې اوکړمه
ته په شپېلۍ کښې غږ وه مې د ښائست سندرې

زه به غوېيان پېتې ته بوځمه ګیا به روکړم
ته را پسې روستو چوکه په لاس را منډې وهه
په شنو وابښو کښې به اوده شو غوان به موږ اوتړو
ته به شپېلۍ غږ وې زه به دې ستائم تپو کښې
خو
لږ شانتې صبر اوکړه دا سوپیا کې بره کېږ دم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیڅ پوهه نهٔ شوم خوار نصیب دې راله څله راکړو
خوار خودي کړم ذهن ادیب دې راله څله راکړو

چې دې مثبت کړم ستا مننه خو تپوس کوُمه
په محبت کښې دا رقیب دې راله څله راکړو
بې ګناه د مونځ نه پس یو خان دُعا کښې داسې ووې
شاهي وطن کښې دا غریب دې راله څله راکړو
هم مې ارمان قتلوي هم مې پرهرونه چېړي
قاتل جانان، هوښیار طبیب دې راله څله راکړو
دلته شراب او څښم کهٔ واورم د خطیب خبرې
خدایا یو ځائې شراب خطیب دې راله څله راکړو

مُلام کړې ناسته د رقیبو په توله کښې ربه
منصور حیران یمه حبیب دې راله څله راکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ ستا خوښ نهٔ یم ستا د غم خوښ یمه
بغیرلتا د ټول عالم خوښ یمه

ستا په سر هر چاله ښېګړه کوم
ځکه خو زهٔ دې د ټول چم خوښ یم

مانه بغیر په چا ستم نهٔ کوي
خو زهٔ ئې هم په دې ستم خوښ یمه

قسم دې کړې مانه نهٔ جارو ځي
غربته زهٔ دې جوړې سم خوښ یمه

چې د رقیب په سر څهٔ و ښېلے نهٔ شم
منصوره ځکه د صنم خوښ یمه

قتل دې کړم خو قاتلانې نهٔ شوې
سترګې په خپلو کړو پښېمانې نهٔ شوې

چې د هغهٔ نه مې ځان او نغاړلو
ښپې برغنډو پله روانې نهٔ شوې
زړهٔ مې بوډا شهٔ نظر کار پرېښودهٔ
مراوې د ښکلې اداګانې نهٔ شوې
ما هر قدم ستا د قدم پشان کړو
افسوس دے ته زما پشانې نهٔ شوې
ژندګی څهٔ کوې ځوانې ختمه شوه
ختمې دې یاره سزاګانې نهٔ شوې

منصوره هسې دې ځان روباسللو
د محبت لارې روښانې نهٔ شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکې مې په مخ باندې راماتې شوې
تهٔ چې د وفا لاره کښې پاتې شوې

اوس به د مُلا د خوانه پاسمه
بیا د محبت سندرې زیاتې شوې

ما چې پکښې خاورې په سرنوستې وې
نن هغه کوڅې زمانه پاتې شوې

نهٔ پُخلا کېده لو څو مجبوره شو
اوښکې چې اشناته ننواتې شوې

کړې منصور خبرې د رقیب د چم
ځکه ئې حوصلې د زړهٔ میراتې شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ ګنهګار یم ما ګناه کړې ده
چې مې ګل رنګ سره وفا کړې ده

زهٔ د هر چا په غم شلګی وهمه
هر چا زما په غم خندا کړې ده

ماته يې خبرې د ځوانۍ مرګ کړې دي
ما ورته تېول عمر دعا کړې ده

اوس راله سر باندې لاسونه راښکي
چا چې زمونږ د سر سودا کړې ده

څنګه په دار يې خېژوي اوګنه
منصور خو هاغه ګناه بيا کړې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړګے مې نۀ لګي د بیاره اوس په دې کلي کښې
زړګے به څۀ ولګي نشته دے زړګے کلي کښې

چې ستا د ښار په دروازو باندې ننه شومه
ما نه شو پاتې هغه شور هغه منګے کلي کښې
یار ته سلام نه پس د بیاره درسي ووایه چې
بغیر لتا نه ایسار بېني نه سپرلے کلي کښې
ستا انتظار باندې به ژوندي ستا په کوڅه کښې تېر کړم
زمانه نۀ دے پاتې هیڅ پوله پتې کلي کښې
صبا په لوے سفر روان یم مروره یاره
اوګڼه دا مې آخري ماښیګرے کلي کښې

زما یقین دے ځکه نۀ در ځم منصوره یاره
د یار غمونه به مې زړ کړي لېونے کلي کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د سرو شونډو ارمان به مې پاګل کړي
ډېره زر ده چې نادان به مې پاګل کړي

ځکه نهٔ د رحم اشنا زما یقین دے
ستا د کلي ماشومان به مې پاګل کړي

زهٔ بے څښکه پوهوم نهٔ پوهېږي
دا ساده باده جانان به مې پاګل کړي

لږ په دهٔ باندې هم روڅښنه چې نشه شي
ساقي جانه مُلاجان به مې پاګل کړي

څهٔ پاګل زړګي پاګل کړمه منصوره
څهٔ چې مخي دجهان به مې پاګل کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ شاعریم د ښائستونو طلبګار یم
د سپرلي او سرو ګلونو طلبګار یم

زهٔ په ځوانه ځوانۍ دَل کړم د وخت ژرندې
خو زهٔ اوس هم د جامونو طلبګار یم
د رقیب سره جنګونه مې یادیږي
ستا د مینې د جنګونو طلبګار یم
چې مدام را سره ستا په ځائې یو ځائې وي
ستا د یاد ستا د غمونو طلبګار یم
تورو زلفو دې ژوندون راله ایرې کړو
ستا د شونډو د سرونو طلبګار یم
ما رو تا چې پکښې یو وو کهٔ هغه وي
زهٔ په ویښه د خوبونو طلبګار یم

پروا مهٔ کوه رقیبه یو ځل نهٔ دې
زهٔ منصور یم د دارونو طلبګار یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکه ماشوم چې ښاریه کښې ورک شي
د اسې مې زړه ستا نندارې کښې ورک شي

چې د ګل مخې مخ ښته او ګور مسه
زما دردونه په سینه کښې ورک شي
چې ستا د زلفو په ځنګل کښې ورک شم
سکه مبلمه چې توره شپه کښې ورک شي
مونږه چې او ښو پیله ځود کښې راشو
زاهد چې او ښي میخانه کښې ورک شي
بیا ورسره تاله وفا نه ښایي
زما رقیب چې ستا کوڅه کښې ورک شي
د نوي دور دیار به څه او وایم
راحت کښې راشي په غوبمه کښې ورک شي

د منصور یار به څو په زړه کښې وي ستا
ځلے چې زور شي مقبره کښې ورک شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورک نهٔ شي

ګل د دوارو سترګو تور، که چې ورک نهٔ شي
یا ئې ګُل غوندې سمسور که چې ورک نهٔ شي

په صحرا باندې روان ئې د یار غم دې
یا سندره که یا شور که چې ورک نهٔ شي

وه رېباره دا زما دا شنا کور دے
ورته دوه سترګې څلور که چې ورک نهٔ شي

زړهٔ وی خبر کهٔ هر څهٔ ورک شول پروا نشته
د یار غم په اوبو سور که چې ورک نشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دې د سپينې مينې تور وا نخلي
زړهٔ به مې ستا په زړهٔ کښې کور وا نخلي

پيام کوه سترګو له زور مهٔ ورکوه
د زړهٔ د دنيا مې چرته زور وا نخلي

دده په مړ وجود به څهٔ تبر بڼ يې
چې يې قدم په نڅوا د ګور وا نخلي

د لسته به څنګ غريب په خېټه موړ شي
چا نه روټې چې قرض پور د وا نخلي

د نوي دور ښکلي به خپل دې کړي څو
ستا په سر هيڅ چرې به تور وا نخلي

بيا څو منصور نهٔ دے دروغ به وائي
ګل نه چې بيا مې خُله په زور وا نخلي

په کومه خُله به ځان ته وائي منصور
چې ستا په مينه کښې پيغور وا نخلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یار بیبنه خُله منه ده
زما مینه هم رښنه ده

د بوسې سوال مې ترې اوکړو
یا غبرګه کړي یا کنبه ده

ما به غرق ما به تباه کړي
چې عادت په چېښه ده

یو ما بڼ ته ختے نهٔ شي
بل دې یو یو سر پښه ده

ستا د زلفو د باد وړاندې
د منصور مینه بښه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړهٔ په کور کښې يار ساتم خو لېونے نهٔ ساتم
صفا ئې ووښل چې نور په زړهٔ کښې دے نهٔ ساتم

بغير د ياره چې په ما باندې د ځانه ګران دے
رقيب نهٔ د زړهٔ په کور کښې بل سړے نهٔ ساتم

د جانان کوتو کوتو برېښو سره او نهٔ نخلي
د دې د وېرې نه په پوزه مچکے نهٔ ساتم

تا سره مينه کوم مينه درنه غواړم ګله
د زړهٔ په دشته کښې د بغض بُزغلے نهٔ ساتم

ما د منصور نه چل زده کړے دے غرور نهٔ کوم
تندے مې روڼ وي چا ته وران وېجاړ تندے نهٔ ساتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهٔ زمايه ننوم شرمیږې زهٔ خوستايه ننوم بد نام یم
دا سې هېر به دې کړم ګله، څنګه تا ته چې ګمنام یم

زما ځان کښې د ذرهٔ سره دا عادت چې شانه خوښ دے
چې د ښکلو صفت کېږي ورته ناست په احترام یم

ساقي نیست دې راته خراب دے کهٔ ډوبو کښې نشه نشته
څنګ چې ومه په یو ځاځکي ساقي ها غسې په جام یم

ستا د مینې پر څخ تګ دے په مزه سره روان یم
هر قدم تېکرې خورمه، غور ځېدلے ګام په ګام یم

نهٔ منصور خفه کومه نهٔ جانان نه صبر بېشم
سحر تا ته په سجده یم دا شناچم کښې ما بنام یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلې مانه نهٔ هېرېږي لا تر اوسه
په زړګي مې راوربېږي لا تر اوسه

ځواني ختمه پټ پټو نې ختم نهٔ شو
زما یار مانه پټېږي لا تر اوسه

پوره کال تر منځه تېر شو ځلا نهٔ شو
خوا کښې غلې مې تېرېږي لا تر اوسه

محبت کښې وصال پښتنه مهٔ کړه
ارمانونه مې قتلېږي لا تر اوسه

دے
یم حیران چې منصور روغ دے که پاګل
بې وفا یې ژړېږي لا تر اوسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درد چې د چا ګوګل ته ونه رسي
هغه به ستا وربل ته ونه رسي

چې خپلې پښې ځان پسې خپله راښکي
چرې به خپل منزل ته ونه رسي
روایه ماله به خوب څنګه راشي
سر چې مې ستا څنګل ته ونه رسي
هغه به څه سروي کم عقله یاره
چې ستا په نوم مقتل ته ونه رسي
شرط پرې کېږد و رشنا زما غزل چې
ستا دې خلې کنځل ته ونه رسي

مره به شي ستا د محبت نکات چې
ستا لبونې اجمل ته ونه رسي

ځان به خپله د ایرو غونډۍ ایرې کړې
وه زړګیه چې د ښکلو تذکرې کړې

په آسمان باندې ورځې راخورې شوې
که حسین په سپین جبین زلفې خورې کړې

ځکه اوس د غنم رنګونو کښې ګرځم
د جهان ښکلو رشتې راسره پرې کړې

چې په ښکلو پسې ګرځي ښکلي غواړي
لیونیه مابه زر، ذرې، ذرې کړې

ملا وسیل شابې دا بل منصور په دار کړې
چې جماعت کښې مې صنم، صنم نعرې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هاغه زوړ اشنا دي يم"

څنګه روس مې پېژنې
ښه په غور را وګوره

هغه زوړ اشنا دي يم
موږ چې پټ پټ تو يې کړو

تا نه چې ورک شوی وم
ما نه چې ورک شوی وې

روس دې خيال کښې را غلمه
ستا جوړې يادېږي نه

هاغه د روژو مابنام!
موږ چې الله هو به وې
بره د حجرې په ګټ
موږ دواړه چې ناست به وو

څنګه روس څه پوهېږې
روس درته دریاد شومه

پاسه را ترغاړه شه
وه مانه روک شوي يه

هاغه زوړ اشنا دي يم
هاغه زوړ اشنا دي يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

قابل

چې د چا زړهٔ ورته زړګے نهٔ ښکاري
هغه سړے د سوزېدو قابل دے

چې هر يو ښکلي پسې ځے ، ځے کېږي
زما زړګے د سوزېدو قابل دے

انا الحق

يو ويښته مه كه ئې كه هم انا الحق ووې
په قسم چې به ئې چټ خلق په دار كړي

منصور هاغه منصور نهٔ دے لېونيه
چې بے ستا غونده كښې جټ خلق په دار كړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلیا شوم نهٔ کړم سنګ، مني روکنه
ماپه خپل ځان پتنګ، مني روکنه

بغېږ له تانه ځکه وه جانانه
د زړهٔ محفل مې رنګ مني روکنه
چې ستا کوڅه پرې ګل ورینه شوله
زما د ویني رنګ، مني اوکنه
ماپه د ډهلي هم باچائي کړې ده
زما د توري شرنګ مني او کنه
چې راګوزار شوم یارخندا کښې ووې
ځکه دستر ګو جنګ مني اوکهٔ نه
چې پښتو کس مولار کښې ځنګ پرېښوده
زموږ پښتو او ننګ مني اوکهٔ نه

دا څو مني چې زهٔ منصور ملنګ یم
په ځان زما قلنګ مني اوکه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وطن په نوم

وطنه ستا د ننګو غرونو نه زار که
ستا د صحرا ستا خنګلونو نه زار که
ستا د وګړو سپینو زړونو زار که
ستا د زلمو د همتونو نه زار که
له تا لوګې له تا قربان وطنه
په مادر وطن نه ګران وطنه

زه ستا په خاوره زبن یدلے یمه
زه ستا په خاوره لوبېدلے یمه
ستا په نوم هرچا پېژندلے یمه
تا په قدم قدم کتلے یمه
وطنه
مونږ یو په تابا ندې ودان
سمسور دې ستا وي ګلستان وطنه

زه ستا صحرا په لندن نه ورکوم
خیبر په ملک د دښمن نه ورکوم
زه ستا کوځه په ګلشن نه ورکوم
ښیځې د بل په وطن نه ورکوم
رسوم ښېرغ دې ترا سمان وطنه
او چت دې ستا وي مدام شان وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا هره لاره امریکه دد ماته
د جنت لار خو ستا کوڅه ده ماته
چې هره ژبه دې خوږه ده ماته
د رقیب څکه ستر که سره ده ماته

سنده او بلوچ، پنجاب افغان وطنه
ماته دې ټول رونه یو شان وطنه

که ستا تور غر دے که بولان دے
که تاتره که کوهستان دے
که ستا شندور که ستا بولان دے
ماته خو ټول یو پاکستان دے

لتا نوکے به کرم څپل ځان وطنه
اے د اقبال خوشحال رحمن وطنه

ستا په نوم هر ځائے کښې مسرور یم
تا ته معلوم یمه مات یم
په تا بائیلمه سر منصور یم
ټوله نړۍ کښې مشهور یم

زما خو دغه دے ارمان وطنه
چې دې ناوینې کړمه ځوانان وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خپله باندې خپل کور کړلو وران زما زړګي
پیدا نه کړو د یار زړه کښې مکان زما زړګي

ملګرو په خوبونو، په خیالونو کښې مُدام
ښکل کړې د جهان واړه خوبان زما زړګي
دیدن له دې اشنا په ویرانو ګوره ډېره دے
پرېښودے ستا د یاره ګلستان زما زړګي
زما دا پښتنه ساده باده مینه ملګرو
لاهو کړه په ښاسُتو د قبول جهان زما زړګي
زما اشنا نادان دے په یوه باندې پوهېږي
بېلے دے پرتمے په خپل ویران زما زړګي

زما منصور زړګي د دار رسۍ په شونډو ښکل کړې
بېلات کړے د عشق په کوم میدان زما زړګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فطرت د ښائستونو طلبګار يم
د سپرلي او سرو ګلونو طلبګار يم

زه په ځوانه ځوانۍ دل کړم د وخت ژړنې
څو زه بیا هم د جامونو طلبګار یم
تورو زلفو دې ژوندون ماله ایرې کړو
ستا د شونډو د سرونو طلبګار یم
د رقیب سره جنګونه مې یادېږي
ستا د مینې د جنګونو طلبګار یم
ما او تا چې پکښې یو وُ که هغه وې
زه په ویخه د خوبونو طلبګار یم
چې مدام ما سره ستا په ځائې یو ځاوي
ستا د یاد ستا د غمونو طلبګار یم

پروا نه کوم رقیبه یو ځل نه دے
زه منصور یم د دارونو طلبګار یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما د وحشت په تورو شپو کښې سحر اوونه لید و
یار مې د کلي په کوڅو کښې سحر اوونه لید و!

دیار د هجر په دیوه باندې مې ځان او سیځه
لکه پتنګ مې سرو لمبو کښې سحر اوونه لید و.
ما ته د ژوند د ښکلا څه پته ده څه ته وایي
ما زندان تورو تیږو کښې سحر اوونه لید و
په سپین رخسار باندې یې زلفې لکه شپې خورې دي
ما مې د یار په اننګو کښې سحر اوونه لید و
بېګاه مې خوب کښې د رقیب ګړوان تار تار کړو ګله
چا په ریښو ریښو جامو کښې سحر اوونه لید و
موږ ته په تیکې د ژوندون په هر ډګر رنځورېږي
موږ ته په دې سپېرو تندو کښې سحر اوونه لید و

(c) ketabton.com: The Digital Library

وصيّت منصور

چې کله مړ شمه زۀ
نو ما په خاورو بنخ کړئ
کۀ سوزوئ مې کله
مهرباني اوکړئ دا
زما د تن نه زما زړګے روباسئ
کۀ بیا سوزېږمه زۀ
خیر دے پروا نشته دے
روباسئ زړۀ مې څکه
زما خوږو سلګو
چرته هغه اونۀ سوي
چې مې په زړۀ کښې اوسي

دا وصیت دے زما
دا وصیت دے زما

یادګیرنه: دا پورته آزاد نظم ما د اردو ژبې د یو نظم په خیال کښې لیکلے دے۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

سندره

خلق وریږي تللي په اوښ به ئې سوره راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سنبال کړے دے

روس به مېلمنه راوړي زهٔ د پرخو شحالېږمه
زهٔ د خوشحالۍ نه په جامو کښې نهٔ ځېږمه
مخکښې به جنجیان وي اوښ به روستو کچاوه راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سمبال کړے دے

کله مېلمنه چې زموږ کښېنوي پالنګ کښې
ناستې سهېلۍ به ورسره وي ټنګ په ټنګ کښې
څوک به ورله توره چاے، څوک به ورله شنه راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سمبال کړے دے

وائي د توپچۍ منصور ناوې خفه کېږمه
روس به د پر عالم راشي غلې شه ژړېږمه
تاله به کوسۍ او مېږ ماله به سهره راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سمبال کړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اجمل منصور

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library